

за пѣніе, (сирѣчь, кога то се чита и се пое церковно правило), долженъ е священникъ колко да може да запрегѣва, народѣ да престанатъ отъ разговоры, и въ литѣргіа премного заради да имъ запретѣва, и заради това онъ да излѣза (изъ олтарь) и да говори безъ страхъ, и да не глѣда никомѣ на лице, каковъ ли чинъ да има высокъ.

к. Священникъ, понеже онъ е Пастырь на даденны те мѣ (люди), долженъ е да пази, не влизатъ ли въ домъ на нѣкого прихожанина калѣгери и учители расколническѣй, или лѣжцы, кои то се праватъ свати а они отдалѣчени са отъ сватое живеніе, и священникъ ако увиди таквыя, долженъ е да ги лови, и да ги праца во архіерейскѣй домъ, и канонъ тѣхъный е: да имъ се земе священство, и да ги дадатъ на мѣрско наказаніе.

кг. Святий Вселенскѣй четвертый Соборъ, кой то е былъ въ Халкидонъ, запретѣва въ шесто то правило и именно казѣва, да не быдатъ хиротонисѣвани священницы и діакони безъ приходъ (безъ опредѣлено мѣсто), сирѣчь; кои то нематъ мѣсто при никаква църковь, и на таквы (скащенницы и діаконы), кои то са хиротонисани просто безъ назна-